

og 1928—29 til den samme Størrelse som i 1929—30, bliver Tilskuddet i hvert af de 3 Aar henholdsvis ca. 10 Mill. Kr., ca. 10 Mill. Kr. og ca. 9,2 Mill. Kr. Der er saaledes næsten ingen Forskel mellem Tilskudsbeløbets Størrelse i 1927—28 og 1928—29, hvorimod der er en reel Nedgang paa 800 000 Kr. i 1929—30. Den faktiske Tilskudsprocent fra det offentlige har i de 3 Aar været henholdsvis ca. 53 pCt., 53 pCt. og 48,8 pCt.

Princippet i de gældende Tilskudsregler er, at Tilskuddet skal være størst til de daarligst stillede Kasser og større i daarlige Tider end i gode Tider. Under Hensyn hertil maa stigende Løn og tiltagende Beskæftigelse føre i samme Retning, nemlig til en Sænkning af Tilskuddet. Omvendt medfører Nedgang i Løn og aftagende Beskæftigelse en Stigning af Tilskuddene. Ved de foran nævnte Tal markeres Tilskudsreglernes Formaal tydeligt. Fagene maa i 1929—30 siges at have arbejdet sig om ikke helt saa dog tilfredsstillende ud af Krisen og har haft et godt Arbejdsaar. Som Følge af den aftagende Arbejdsløshed faar Kasserne færre Udgifter til Understøttelse, og deres hele økonomiske Stilling styrkes. Kun naar Kassernes egen Modstandskraft øges, kan det offentlige Støtte formindskes, hvilket som nævnt ogsaa sker. Med disse Bemærkninger er selvsagt ikke taget Stilling til, om Tilskuddene har en passende Størrelse, eller om de bør forhøjes eller nedsættes i Overensstemmelse med Svingninger i Prisniveauet eller efter andre Kriterier for at bringes i det rette Forhold til Arbejdernes egen Indsats, men man har villet pege paa, at Reglerne virker rationelt efter deres Formaal. Forholdet har ogsaa en praktisk Side, som Kasserne maa have deres Opmærksomhed henvendt paa ved Spørgsmaalet om deres Konsolidering. Som ofte tidligere pointeret overfor Kassernes Ledelser gælder det om at styrke Kassernes Økonomi i de gode Tider, for at de kan have fornøden Modstandskraft i de daarlige Tider. I de gode Tider har Medlemmerne Raad til at betale, i de daarlige er derimod Nedsættelse af deres Ydelser nødvendig. Naar Kasserne derfor ved Udgangen af en Krise af længere Varighed staar med opbrugte Beholdninger, vil det være absolut urigtigt straks at søge Kontingentet nedsat, fordi Kravene til Understøttelse med Krisens Ophør formindskes. Kontingenterne bør normalt opretholdes, indtil passende Reserver er tilvejebragt. De her omtalte Forhold bør naturligt fremholdes i Forbindelse med en Redegørelse for, hvorledes Tilskudsreglerne virker, idet Tilskuddene jo netop, som paavist foran, varierer med gode og daarlige Tider. Da Tilskuddene formindskes, samtidig med at Arbejdsvilkaarene forbedres for Arbejderne, maa disse regne med selv at skulle bære en større Del af Udgifterne til Understøttelse. En Nedsættelse af Kontingentet ved de gode Tidens Indtræden maa derfor ogsaa af den Grund vække Betænkelighed, at der er Mulighed for, at Kassen foruden at skulle miste Indtægter i Forhold til Nedsættelsen af Kontingentet maa lide Tab ved en Nedgang i Tilskudssatsen.

Det erkendes, at der overfor disse Betragtninger fra Arbejdernes Side kan gøres gældende, at det er af største Interesse for dem at faa de størst mulige Tilskud, og da disse givet falder i de daarlige Tider, maa Følgen blive, at der i daarlige Tider betales stort og i gode Tider mindre Kontingent, men heroverfor maa man alligevel fastholde, at Arbejderen vil have Interesse i at betale det større Kontingent i de gode Tider og det mindre Kontingent i de daarlige Tider, idet den enkeltes Økonomi dog naturligt tillader at yde stort Kontingent i gode Tider og samtidig kræver Ydelse af mindre Kontingent, naar Fortjenesten kun er ringe og Kampen for Tilværelsen der- ved er øget.

Et Blik paa Tallene vedrørende Kassernes Økonomi viser ogsaa, at Kassernes Ledelser har haft Forstaaelsen af denne Tankegangs Rigtighed. I Sammenligning med hele Balancen er den i det foregaaende omtalte Nedgang i Kontingentet i 1929—30 af forholdsvis ringe Betydning. Nedgangen har kun været 400 000 Kr., hvilken Nedgang meget vel kan være naturlig i Forbindelse med den Afløsning af Ekstrakontingent til ordinært Kontingent, der er blevet gennemført i Regnskabsaaet. Den saaledes konstaterede Form fra Ledelsernes Side med at følge Medlemmerne i deres i og for sig let forstaaelige Ønsker om Lempelser i Ydelserne vil sikkert vise sig at have været en særdeles klog Politik for Kasserne.

Til Belysning af Formuebevægelsen i Kasserne i de senere Aar anføres følgende Oversigt: